

weel noor mees pleelimata juulseta ja täis elu- jõudu oli. — Kui teistiti oleksivad tema süda- me tundmused olnud selle lahtise hana juures, oleksivad rahu ja armastus wendasi täitnud! Aga kahjeteimine ei suuda neljakümme aastat maha- tuetutada, et näitaks nagu ei oleks neid olnud, ja kahjeteimine hana juures on üks õis, mis wilja lootust oma sees ei lanna.

Kõwad pead, tarretanud südamed ei ole ühe Riistiinimele kohalised, ja see on küll tõsi; kui teegi oma wenda ei armasta, keda tema näeb, luida võib tema Jumalat armastada, keda tema mitte ei näe. —

G. rahwale oli see rahuks, et Karl Weidner mitte enne leppimist wennaga, ära ei olnud surnud.

Mida Karl Weidneriga arwati maha maetud olema: waenlust kahe wenna Weidneri wahel, see näitas järsku jälle ärkama, inetumal näul kui italgi enne. — Pea näitas, nagu ei võiks kaks wenda Weidner üksteisega rahu pidada, kui piaks iga hinna eest midagi pahandust ilmuma.

Nende pääwade sees, kus Karl Weidneri surmu- teha kodu seisis ja maetud sai, ei olnud Ernst ennast G. linnas näitanud.

Waewalt oli aga isa maha maetud, siis ilmus Ernst jälle, lattenud ja kalsus ja läis linnas ter- jamas, ühe uuse talla teise taha, wana jõuka Karl

Weidneri poeg ja põllu-kodaniku wend alewist. Ühes lähedas külas oli tema peawarju leidnud, sealt tuli tema nüüd pääw pääwa lõrwas linna.

Kui Emil seda kuulda sai, tahtis tema häbi ja wiha pärast meelt heita, ja kui Ernst õhta poole tema majast mööda läks, siis pidas Emil teda finni ja katsus teda ähwurdamistega sundida, mitte enam G. linna tulla. — „Kui Sina minule nii palju raha annad, et mina jälle töö- tuba asutada, ehk Amerikassee minna wõin, siis ei tule mina mitte enam tagasi,“ ütles Ernst hirwi- tates, „kui mitte, siis piab rahwas ennast weel laua rikka ja terja-wenna üle rõõmustama.“ —

„Võid minu pärast lõppeda,“ wastas Emil, „minul on see üks puhas, minu käest ei saa Sina mitte punast pennigat.“

Ja need oliwad kaks wenda, kes ühe katuse all elanud! — Aga wiist ei olnud nemad italgi üks- teisega palwet teinud, sest kus mitte palwet ei tehtu, seal saawad südamed jeaks ja pead kaljaks.

„Tõug ei lahku tõust,“ ütles rahwas, kui nüüd jälle kaks wenda üksteisest mööda läksivad, nagu ei oleks nemad üksteist italgi tunnud.

Noore põllu-kodanikule tõusis küll wähest weri palgesse, kui tema uulitsal ehk põllul oma wane- mat wenda tulema nägi, kes pääw-pääwast ikka sügawamale langes ja hulka läks. Aga harjutus